

ROZDZIAŁ 1

Charlie McGuffin był śledzony. Obserwował go z ukrycia jakiś złowrogi, mroczny cień. Czekał na niego.

Coś snuło się za nim po korytarzach szkoły. Jakaś ciemna zjawą, groźna, nieuchwytna i mglista...

– Daj spokój, Dylan, wiem, że za mną łazisz. Widzę cię – powiedział Charlie, opierając dłonie na biodrach. – Mógłbyś już wreszcie odpuścić? Wyglądasz jak nienormalny, kiedy to robisz. Poważnie, Dylan... Wyjdź z za tej kolumny.

Dylan wyszedł z za kolumny.

– I zdejmij ten głupkowaty kapelusz – dodał Charlie.

Dylan zdjął głupkowaty, plażowy kapelusz z miękkiego materiału, który pożyczył od swojej mamy.

– I jeszcze okulary przeciwsłoneczne. Też je zdejmij.

Dylan zdjął okulary przeciwsłoneczne.

– A teraz proszę, przestań za mną łązić.

Dylan zrobił krok do przodu i wypiął pierś.

– Wiesz, że możesz przede mną uciekać, McGuffin, ale się nie ukryjesz. To. Się. Nie. Uda.

– Na jego usta wypełził uśmiech oślizgły niczym ślad zostawiony przez ślimaka. – Jestem twoim cieniem. Twoją mroczną połową. Gdziekolwiek pójdziesz, ja już tam będę. Jak łowca. Rzucę się na ciebie jak... jak... żaba.

– Jak żaba? Rzucisz się na mnie jak żaba? Żaby się na nikogo nie rzucają.

– Ależ tak. Rzucają się na muchy. A ty jesteś moją muchą. Wpadłeś w moją sieć.

– W... żabią sieć? – Charlie wyglądał na trochę pogubionego.

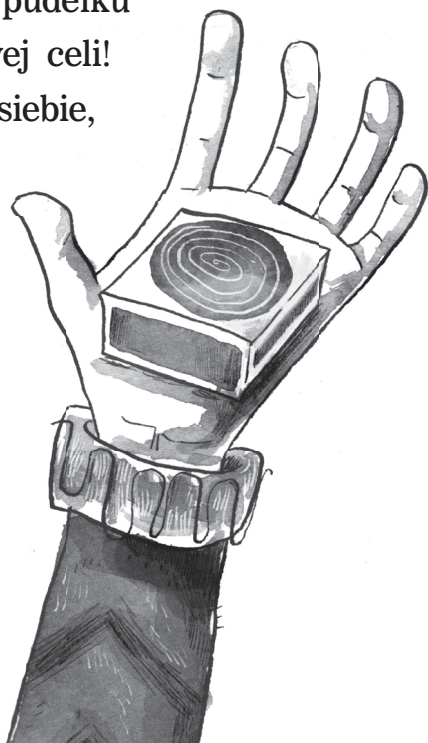
– Uważasz się za mądralę, McGuffin, co? No to wiedz, że nim nie jesteś. Twoi mali, przygłupi przyjaciele mogą sobie myśleć, że jesteś geniuszem...

– Właściwie to chyba tak nie myślą. Prawdę mówiąc, jestem pewien, że Flora ma o mnie zupełnie inne zdanie. Wczoraj sama mi to powiedziała. To jej słowa: „Charlie, jesteś totalnym przeciwieństwem geniusza”.

– Dosyć gadania! – Dylan uniósł zaciśniętą pięść. – Po prostu wiedz, że pewnego dnia cię dopadnę. – Otworzył dłoń. Trzymał w niej pudełko zapalek. Potrzęsnał nim. Było puste. – Poczekam tylko, aż się zmienisz w zwierzę. Wtedy cię uwięzę. Nie będzie ci do śmiechu. A nawet jeśli będzie, to i tak nikt cię nie usłyszy, bo będziesz zamknięty w pudełku po zapalnikach. W tekturowej celi!

Dylan zaśmiał się do siebie, a potem odszedł, wciąż zanosząc się dzikim śmiechem. Charlie został sam na pustym korytarzu.

Zachowanie Dylana działało Charliemu na

nerwy – nie mógł nic na to poradzić. Czuł, że poziom jego stresu wzrasta, a przez ciało przebiegają drobne impulsy elektryczne. To był pierwszy sygnał ostrzegający przed przemianą. Charlie zamknął powieki i parę razy głęboko odetchnął, koncentrując się na strumieniu powietrza. Po chwili otworzył szeroko oczy.

– Hej, Dylan! – krzyknął do coraz mniejszej postaci na końcu długiego korytarza. – Dylan! Wydaje mi się, że się zmieniam! Szybko!

Dylan zrobił w tył zwrot i zaczął biec z powrotem, ile sił w nogach.

– Szybko, Dylan! To naprawdę się dzieje!

Dylan pędził sprintem. Zdyszany w końcu dobiegł do Charliego.

– Och, *sorry* – powiedział Charlie. – Falszywy alarm.

Dylan groźnie popatrzył na niego.

– CO???

– No, *sorry* – powtórzył Charlie. – Mógłbym przysiąc, że naprawdę to poczułem. Cóż, ten cały interes z przemianami jest taki nieprzewidywalny... Powodzenia następnym razem.

A właściwie nie. Nie będzie następnego razu. Tracisz czas. Nauczyłem się to kontrolować, więc mogę ci dać stuprocentową gwarancję, że Charlie już nigdy w nic się nie zmieni.

Charlie puścił oko do Dylana, a potem oddalił się z szaleńczym śmiechem, zostawiając Dylana samego na pustym korytarzu.

DOPISEK AUTORA

Jeśli nie czytałeś pierwszego tomu serii – *Charlie zmienia się w kurczaka* – to pewno teraz nie masz pojęcia, o co tu chodzi.

Trudno.

Trzeba było kupić tom pierwszy.

Wchodzisz tu sobie jakby nigdy nic, z nastawieniem: „Po co czytać tom pierwszy? Jestem bardzo mądry, więc na pewno wszystkiego się domyślę po drodze”.

No i co? Komu teraz łyso? Totalnie nie wiesz, o co lata, nie? Nie wiesz, kim jest Charlie ani Dylan, ani dlaczego Dylan chce schwytać Charliego do pudełka po zapalkach. Powodzenia w próbach zrozumienia dalszego ciągu tej historii, cymbałku.

DOPISEK AUTORA II

Wydawca pouczył mnie, że podobno nie mogę nazywać cymbałkami moich drogich czytelników. Dlatego kazał mi cię przeprosić. Niech mu będzie.

Naprawdę, szczerze, z głębi serca przepraszam*.

Mam nadzieję, że jesteś zadowolony**.

Wydawca kazał mi też opowiedzieć w skrócie, co się działo w tomie pierwszym. No więc dla tych, którzy są zbyt leniwi, żeby pójść do biblioteki i sobie go wypożyczyć, przedstawiam streszczenie:

Od czasu do czasu Charlie McGuffin zmienia się w zwierzęta. Z pomocą swoich przyjaciół – Flory, Mohsena i Wogana – odkrywa, że przemiana następuje pod wpływem stresu albo złości. Razem udaje im się ustalić, że można (do

* Tak naprawdę to nie. Kłamałem. Cymbałku.

** Wcale mi na tym nie zależy.

pewnego stopnia) kontrolować to zjawisko, jeśli Charlie się zrelaksuje i stara się być szczęśliwy. Nemezis Charliego, Dylan, którego przed chwilą poznałeś, widział, jak ten się zmienił, i od tamtej pory zachowuje się jak dziwoląg albo jak czarny charakter z filmów. Obrął sobie za cel ujawnienie światu tajemnicy Charliego.

Okej, teraz już wiesz, co było wcześniej. Możemy wrócić do przerwanej opowieści? Dobrze.